„CUPA ANGLIEI" O COMPETIȚIE CENTENARĂ

Simbătă, 6 mai, a avut loc pe stadionul Wembley din capitala Marii Britanii, finala **„Cupei Angliei"** la fotbal. Rezultatul partidei este cunoscut. Leeds — Arsenal 1—0. În aparență, un eveniment obișnuit, o finală de cupă cum se dispută multe în aceste zile. Cu toate acestea, partida are semnificații aparte; ea marchează **o sută de ani de la debutul primei competiții de fotbal din lume**, în fapt centenarul fotbalului competițional.

PUȚINĂ ISTORIE. După cum vă este, desigur, cunoscut, multiseculara joc cu mingea lovită cu piciorul și-a început existența sa **modernă** la 23 octombrie 1863 cînd, prin înființarea federației engleze de fotbal **(„The Football Association"** sau, prescurtat, **„F.A.")** și prin adoptarea primului regulament de joc, s-a produs „ruptura" de rugby. În primii ani ai noii sale existențe, fotbalul s-a jucat în mod amical fără altă miză decît rezultatul jocului în sine. Istoria nu a păstrat numele celui care, pentru prima oară, a avut ideea de a conferi partidelor de fotbal o miză suplimentară, de valoare superioară, materializată în trofeul și premiul cupei Dar a păstrat anul — 1872 — și competiția — **„The F.A. Cup Competition"**, astăzi cunoscută sub numele de **„Cupa Angliei"**.

COMPETIȚIA CENTENARA. Competiția care a debutat acum un secol și-a disputat prima sa finală, pe stadionul Kennington Oval, între echipele cluburilor **Wanderers** și **Royal Engineers.** A învins prima, cu 1—0, astfel că prima cupă din lume a decorat mai întîi vitrina clubului **Wanderers** (cititorii noștri nu trebuie să confunde clubul cîștigător al primei ediții a **„Cupei Angliei"** — care de mult nu mai face parte din eșalonul fruntaș al fotbalului englez — cu cluburile **Wolverhampton Wanderers** sau **Bolton Wanderers**, astăzi cu mult mai cunoscute). De atunci, cu regularitate, iubitorii fotbalului englez au urmărit finala acestei competiții an de an (cu excepția perioadelor de război 1916—1919 și 1940 — 1945), astfel că partida de la 6 mai (conform tradiției, finala **„Cupei Angliei"** se dispută în prima sîmbătă a lunii mai) a fost cea de-a 91-a finală.

De remarcat că printre cluburile care au cucerit **„Cupa Angliei"** se numără, surprinzător, și formația galeză **Cardiff City.**

Dintre cele 90 de finale, 19 au avut nevoie de prelungiri, iar dintre acestea nouă au fost rejucate din cauza rezultatului nedecis. O dată, în 1970, chiar și rejucarea a fost necesar să fie prelungită pentru a putea să se desemneze un învingător.

Finala **„Cupei Angliei"** s-a disputat de 43 de ori pe Wembley (cu regularitate din 1923; în acest an — pentru a 44-a oară), de 20 ori pe Kennington Oval și tot de 20 de ori pe Crystal Palace, de trei ori pe Stanford Bridge și cîte o dată pe Lillie Bridge, pe Fallowfield (Manchester), pe Everton și pe Old Trafford (Manchester).

ing. EUGEN PETRESCU

Scoțianul **Billy Bremner,** căpitanul lui **Leeds,** prezintă arhipelinelor tribune ale **Wembleyului, „Cupa Angliei"** pe care echipa lui a cîștigat-o la a 100-a ediție a tradiționalei competiții.

SUPERIORITATEA LUI

AJAX '72 FAȚĂ DE AJAX '71

După a doua calificare consecutivă a lui **Ajax Amsterdam** în finala Cupei campionilor europeni, majoritatea cronicarilor care au asistat la partidele campioanei Olandei, își pun întrebarea — concluzivă, de fapt, avînd în vedere rezultatele formației în această ediție a competiției — dacă Ajax '72 este superioară sau nu lui Ajax '71.

Cele mai multe din articolele publicate pe această temă subliniază în special faptul că dacă Ajaxul lui **Rjinus Michels** a urcat pe cele mai înalte culmi, aceasta s-a datorat în special marilor sale vedete, în frunte cu **Cruyff.** Ajax-ul lui **Ștefan Covaci,** în schimb, s-a dovedit superioară formației de anul trecut întrucît a chemat în primele rînduri ale bătăliilor nu numai pe cei care și în anii din urmă au fost în rîndul evidențiaților și adulaților, dar a scos în relief și munca pînă aci anonimă a oamenilor care, fără să iasă prea mult în evidență, și-au dovedit în atîtea rînduri utilitatea, au dus greul în atîtea meciuri.

Pe aceștia, într-un interviu publicat în ziarul „Les Sports", **Ștefan Covaci** îi denumește foarte plastic drept „cărătorii de apă". Iată cîteva spicuiri din foarte interesanta discuție publicată în cotidianul belgian, interesantă tocmai pentru că lămurește situația de astăzi a lui Ajax:

„Faptul că am adus pe Ajax din nou în finala Cupei campionilor, constituie, fără îndoială, cea mai mare satisfacție a mea de cînd mă aflu în Olanda, a început Covaci. **Este o victorie personală și aceasta pentru mai multe cauze. Prima, fiindcă jucătorii mei acordau mai multă importanță campionatului decît acestei competiții a campionilor. Ei nu înțelegeau că vroiam să-i fac să alerge — și să prindă — mai mulți iepuri deodată, amintindu-mi mereu exemplul lui Leeds care a ratat atîtea succese pentru că fusese prea... gurmandă. În ultimele săptămîni a trebuit să muncesc enorm pentru a-i pregăti în special din punct de vedere psihic în vederea meciurilor cu Arsenal și Benfica. Și am mai avut un alt handicap de recuperat în aceeași perioadă: meciul decisiv, de campionat, contra lui Feyenoord, programat într-un moment foarte greu pentru noi, cu puține ore înaintea jocului de la Lisabona. Pentru băieții mei acest meci cu Feyenoord era o chestiune de orgoliu și valora chiar mai mult decît cel cu Benfica. Și asta pentru că o înfrîngere la Rotterdam, simbătă, ar fi constituit pentru ei o lovitură, în special, din punct de vedere moral. Dar principalul meu motiv de mulțumire în această calificare este că am reușit să cîștig marea bătălie pe care am dus-o de la sosirea mea la Amsterdam și anume aceea de a șterge diferențierile dintre jucători. La Ajax întotdeauna au existat două categorii de fotbaliști: super-vedetele, aflate întotdeauna în fotoliile de orchestră și, în spate, rudele sărace, aceia pe care eu îi numesc „cărătorii de apă". Mi-am propus să-i reabilitez, din acest punct de vedere, pe acești cărăuși și mă bucur că am reușit să-i aduc și pe ei în fotoliile de orchestră. Cupa campionilor europeni a făcut dovada că o echipă de fotbal modernă trebuie să formeze un bloc omogen. La Londra și la Lisabona cărăușii mei au devenit vedete adevărate".**

Da, iată, aceasta este superioritatea lui Ajax '72 față de Ajax '71 și cel mai bine a explicat-o chiar antrenorul **Covaci.** Să sperăm că superioritatea se va dovedi și în finala de la 31 mai.

FEDERAȚIA ITALIANĂ ȘI DIFICILELE EI PROBLEME

Note

Slaba comportare a echipei naționale italiene și gravele implicații ale **„cazului Rivera"** au produs o mare confuzie în sînul forului diriguitor al fotbalului peninsular. Ultima ședință a Comisiei tehnice a federației a fost extrem de agitată și a dus la unele rezultate interesante. Prima surpriză a fost declarația președintelui **Franchi** cu privire la renunțarea la demisia sa, anunțată anterior. Față de gravitatea problemelor legate de criza de formă a naționalei și de măsurile urgente ce trebuie luate spre a se evita o situație de genul aceleia înregistrate în 1966, după eliminarea Italiei de formația R.P.D. Coreene, la C.M. din Anglia, președintele a declarat că de datoria sa este să rămînă pe loc.

Pe de altă parte, federația italiană a hotărît să declare război deschis bursei jucătorilor, care, în epoca transferărilor, ia aspecte penibile și chiar grotești. Se interzic, în viitor achiziționările de jucători și perfectarea transferărilor în alt loc decît acela al sediului federal; se interzice, de asemenea, amestecul antrenorilor și al intermediarilor în aceste probleme, care pe viitor vor fi definitivate numai între cluburi și jucătorii respectivi, cu acordul federației. Aceasta va fi încunoștiințată din vreme asupra oricărei modificări survenite în situația unui jucător. Sumele acordate cu prilejul acestor transferări vor trebui să fie acceptate de federație și se crede că, în felul acesta se va curma spectacolul licitațiilor în jurul unor oameni deveniți marfă în mîinile unor profitori.

Pentru aniversarea a 75 de ani de existență a Federației italiene de fotbal, care se va celebra în 1974, se prevăd mari turnee cu participarea unor echipe străine. Cu privire la **„cazul Rivera"** și la posibilitatea unei revizuiri a sentinței date împotriva lui, se așteaptă un nou referat al Comisiei de arbitri, spre a se putea lua o hotărîre obiectivă.

O ultimă măsură pune capăt unei situații neclare care durează de ani întregi și definitivează poziția a doi mari antrenori — **Helenio Herrera** și **Heriberto Herrera** — care, fiind străini, nu erau înscriși în listele de antrenori recunoscuți de federație. Ei au fost acceptați în mod oficial, iar contractele lor recunoscute ca valabile.

Carnet extern

TOSTAO N-A UITAT...

După ce s-a produs dezmeticirea provocată de „bomba" **plecării lui Tostao de** la Cruzeiro Belo Horizonte la Vasco **da Gama din Rio de Janeiro,** vin și explicațiile. **Pentru** că vestea, limitată la simplele dimensiuni ale luptei dintre Fluminense, Botafogo, Sao Paulo F.C., Vasco da Gama și un misterios club din afara granițelor Braziliei, pentru obținerea celui mai valoros internațional după **Pele,** ascundea o dramă începută în 1969.

Sigur că vă amintiți acea accidentare foarte gravă, foarte delicată prin natura ei, suferită de **Tostao** în toamna lui 1969. O desprindere de retină, care a necesitat repetate intervenții chirurgicale, unele dintre ele efectuate la Houston, în S.U.A., a cerut așteptare și a produs în mai multe rînduri emoții prin posibilitatea apariției unor complicații care ar fi obligat pe micuțul centru atacant al lui Cruzeiro să se retragă din fotbal. Ei bine, în aceeași perioadă expira și contractul lui **Tostao.** Și aceasta avea să constate că clubul său în frunte cu președintele Felicio Brandi, un abil om de afaceri, nu se grăbea de loc să reînnoiască acest contract. **Tostao** a priceput repede că la mijloc era o deloc omenească justificare, anume, aceea că maladia sa să nu ducă la un eșec financiar în eventualitatea că nu ar mai fi revenit pe stadion și clubul rămînea obligat să-și respecte îndatoririle prevăzute de reînnoitul contract. Numai cînd asigurările medicilor au venit în serie, domnul **Brandi** a devenit mult mai zorit să semneze o nouă înțelegere.

Tostao n-a uitat acel moment, un examen al prețuirii clubului față de el, soldat cu constatări așa de amare. Și, acum, cînd a intervenit o nouă expirare de contract, a cerut ferm plecarea din Belo Horizonte, cu toate că, așa cum o mărturisește: **„...m-a durut mult despărțirea de acei mulți oameni simpli și sinceri, suporterii clubului, totdeauna calzi și atenți cu mine".** De data aceasta, președintele **Felicio Brandi,** solicita ei înțelegere și dragoste pentru culorile clubului. Dar acum **Tostao** era acela care punea condițiile. Fiind vorba, la un moment dat, să fie transferat în afara Braziliei, „înaintașul de buzunar" cum este numit, a ripostat: **„Să fiu scuzat, dar n-am ajuns încă un produs manufacturat pentru export..."** Și hotărîrea sa a decis, între Sao Paulo și Vasco da Gama, plecarea spre acest al doilea club.

Întregirea **„cazului Tostao"** cu toate elementele care l-au determinat au produs în Brazilia o aprobare a comportării jucătorului considerat ca arma nr. 1 a reprezentativei pentru **„Weltmeisterachaft 1974".** Cei care s-au grăbit să-l acuze, cu argumente ca **„fidelitate față de club", „obligații morale față de Belo Horizonte"** etc., etc, și-au retras dezaprobarea, dîndu-și seama că președintele lui Cruzeiro, în primul rînd, este acuzatul care a primit o lecție de omenie și moralitate, servită în fața a milioane de martori...

Eftimie IONESCU

DIN FOTBALUL SUD-AMERICAN

CHILE

Campioana „en titre", **San Felipe,** este o echipă cvasi-necunoscută, pe care antrenorul **Luis Santibanez** a condus-o în doi ani din divizia secundă la titlul de campioană a țării. Dar după acest neașteptat succes, Santibanez a trecut la conducerea tehnică a echipei **Wanderers Valparaiso,** pe care, după numai cîteva luni, neținînd cont de clauzele contractuale a părăsit-o revenind de unde a plecat. În prezent federația anchetează acest caz.

ARGENTINA

Campionatul este dominat de **Bocca Juniors** echipa antrenantă de chilianul **Fernando Riera;** ea realizează o medie de trei goluri de meci, golgeterul echipei fiind **Curioni.** Se remarcă în mod deosebit, în această echipă, tînărul **Ferrero,** aflat încă la vîrsta junioratului și care înscrie și el meci de meci. Se mai remarcă prin eficacitate **Bianchi** (Velez Sarsfield), căruia recent i s-a refuzat transferul în Mexic și **Fischer** (San Lorenzo de Almagro). Acesta din urmă face un redutabil cuplu de atac cu „bătrînul" **Jose Sanfilippo** întors din Brazilia unde a jucat timp de doi ani. Brazilianul **Didi,** de doi ani director tehnic la River Plata, are zilele numărate la această echipă care are o comportare mediocră, mai ales acum după ce a încasat patru goluri în meciul cu San Lorenzo fără a înscrie nici unul.

Pele și unul dintre admiratorii săi...

BRAZILIA

Într-un interviu acordat recent celei mai răspîndite publicații braziliene, **„Placar",** cunoscutul jucător **Pele** a spus că în mod irevocabil în 1974 se va retrage definitiv din fotbal. El a adăugat că nu este de acord cu cei care îl consideră în mare declin deoarece nu mai reușește să marcheze. **„Nu sînt de loc de acord că mi-am pierdut prestigiul și popularitatea de cînd m-am retras din echipa reprezentativă. Dimpotrivă. În străinătate sînt la fel de popular ca mai înainte. Lumea mă iubește și cu dau tot ce pot, atît pe teren cît și în afara lui pentru a face plăcere publicului".**

Contractul lui **Pele** cu echipa sa, F.C. Santos expiră în luna octombrie a.c. și cele două părți au ajuns la un acord de principiu pentru a-l prelungi pe încă un an de zile. După aceea, **Pele** va mai juca doar sporadic, numai meciurile susținute pe teren propriu de F.C. Santos, timp de cîteva luni după care se va retrage definitiv